

στόνους, παραμυθώσιν όδύνας, ξηραίνωσι δάκρυα!... τὸν χρυσόν; ἀλλὰ μήπως αὐτοῦ ἔνεκα δὲν πράττονται φρόνι, δὲν λχλούνται ψευδορίκι, δὲν συλούνται τὰ ίερά;... Ούχι, ούχι, λύρα μου! δὲν θέλω νὰ βεβηλωθῆς, ἀπρεπῶς ἔξυμνούσα τὸν πλοῦτον, τὸ δεινὸν ἀγαθόν, τὸ θεόπεμπτον ἀλλ' ἐπάρχον, τὸ καλοῦ δργανον, ἀλλὰ κακοῦ προξενον!...

Νὰ ψάλω τὴν Δόξαν! τὴν ἀστραπόμορφον θεάν Δόξαν, ήτις, νομίζεις ὅτι, ἐπὶ τάργυρῳ πτερά τῆς ἐπαίρει τοῦ θυητοῦ τὸ πνεῦμα ὑπεράνω τῶν νεφελῶν· καὶ ἔκειθεν τοῦτο, ὡς ὑπερόπτης ἀετός, τὸ σύμπαν ἀτενίζον, θίγει διὰ τοῦ ὑψωμένου μετώπου τὴν ὑπερύψηλον στέγην τοῦ αἰθέρος, ὄνειρωτει ὅτι κρατεῖ τὸ σκῆπτρον τοῦ κόσμου, ὅτι δειπόζει τῆς ἀνθρωπότητος... Νὰ ψάλω τὴν Δόξαν; ἀλλὰ φεῦ, αἱ χρυσάργυροι πτέρυγές της ἀστόργως ἔστιν ὅτε καὶ σκληρώς, ὡς τὴν χελώνην ὁ ὄρνις τῶν αἰθέρων, καταρρίπτουσιν ἐπὶ τῶν πετρῶν τῆς ταπεινῆς ὑφῆλεος σφρίρας ἐκείνον, ὃν ὑπεράνω νεφῶν καὶ ἀέρων ἀνύψωσαν· καὶ τότε βουνά καὶ βράχοι ἀναβοῶσι πενθίμως τὸν κρότον τῆς τρομερᾶς αὐτοῦ πτώσεως· τότε τὸ λαμπρὸν ὄνκο τοῦ τάλανος ἐκείνου σθένυνται αἰφνιδίως ὡς βροντερὰ ἀστραπὴ μέσου σκότους νυκτερινού. "Ω! εἶναι κεραυνὸς ἀνάμικτος γοργῆς ἀστραπῆς καὶ ἀπαισίου βρόντου, τῆς δόξης τὸ ὄνειρον!..."

Νὰ ψάλω τὴν ἥβην; τὴν ἥβην, ήτις στέφει τὸ μέτωπον διὰ φυιδρῶν ἀνθέων, ήτις ῥάινει τὰς παρειάς διὰ δρόσου, φωτίζει τὸ βλέμμα διὰ χρυσῶν σπινθήρων καὶ ἐπιτέλλει ἐπὶ τὰ χειλή τὸ γλυκὺ μειδίαμα; τὴν ἥβην, τὸ ἔχρι τῆς καρδίας, τὴν ροδοστόλιστον καλλονήν; Ἀλλὰ φεῦ! καὶ αὕτη ταχέως εἰς γῆρας μετακυψένυνται· ταχέως τὸ ἔχρι αὔτης φθίνει, ἐπὶ δὲ τοῦ νεαροῦ μετώπου, ὅπερ πρὸ μικροῦ ἔτι ἐστεφάνουν τὰ θυλερά αὐτῆς ἔνθεμα, ἔγγραφεται ἡ ρυτίς. ἡ ἀπαισία ρυτίς, ἡ μάτην προσπαθεῖ τις ν' ἀποκρύψῃ, ἐπιρρίπτων μετὰ φαντασιοπλήκτου κάριτος βοστρύχους ἀργυρίζουσης ἥδη κόμης.

"Ω! τί λοιπὸν νὰ ψάλω; σύγγνωτε, σύγγνωτε, οἱ μάτην ἐν ἀνυπομόνῳ συνοφρουώσει προσδοκῶντες ὅπως διὰ γλυκερᾶς τινός ὠδῆς φαιδρύνω τὴν ὥχραν μελαγχολίαν, ἢν δὲ ἔχροφθόρος χειμῶν ἐν ἀκαρεὶ περὶ ἡμᾶς διέχυσε.

....Νὰ μέλψω, ἄρα, τὴν χαράν! ὦ, τί γλυκύτερον αὐτῆς; ἡ γελόεσσα αὐτῆς λάχαψις, εἰς τὸ χρυσορρόδινον τοῦ Φοίβου λυκαυγές, τὸν οὐρανόν, καταστράπτει τὸν Βίον ἡμῶν... πλὴν, μὴ καὶ αὕτη δὲν δύει, δὲν σέννυνται, αἰφνιδίως, λαμπρὸν ἀστρον ἐν τῷ ὀκεανῷ τοῦ Χρόνου βυθίζομενον, καὶ μόνον, μόνον ὅπισθεν αὐτοῦ καταλεῖπον ἐν τῷ δικαιογομένῳ τότε σκότει τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο ἔχνος, τὸ ἥδη ἄμυντον θλιβερὸν, ὅπερ καλεῖται ἀνάμνησις!... ὅχι δὲν ψάλλω τὴν χαράν εἶναι ἀστήρ διάκττων!

'Αλλὰ τί λοιπὸν νὰ ψάλω; οὐδὲμίκι λοιπὸν ἀγνή καὶ ἐντελῶς γελόεσσα εἰκὼν θὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ ὠδὴν γλυκεῖαν;

"Ω, εῦρον!.., θὰ μέλψω ἔτερόν τι· θὰ μέλψω καλλονῆς ἔτερον, ἀγνήν καὶ θεσπεσίαν, ἢν δὲν πνίγουσι τὰ κύματα τοῦ Χρόνου, ἢν δὲν φθείρει τὸ γῆρας, ήτις δὲν ἐκπίπτει μετὰ πατάγου καὶ βρόντου ἐκ τοῦ ὑψους αὐτῆς,

ἐκ τοῦ ιεροῦ ὑψους, ἐφ' οὗ ὁ Θεός τὸν χρυσονεφῆ αὐτῆς θρόνον πρὸ καιρῶν καὶ αἰώνων ἔθεμελίωσε· θὰ μέλψω τὴν Ἀρετὴν!... τὴν Ἀρετὴν, ήτις στέφεται τὰς ἀμαράντους δάφνας τῆς θείας δόξης, ήτις ἐνδύεται τὴν ἀνέσπερον αἴγλην καὶ μειδίᾳ τῆς ἀθαγάτου εὐφροσύνης τὸ μειδίαμα· τὴν Ἀρετὴν, εἰς ἣν μόνην ἐδώρησεν ὁ Πλάστης την ἀδυτον χαράν, τὴν ἀγήρων νεύτητα, καὶ ήτις μόνη εἶναι τὸ ἀληθὲς μεγαλείον τῆς νεύτητος, τὸ ἀγνούχραυ, ἡ φωτεινὴ παρηγορία ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν βιωτικῶν θλίψεων.

Ναι, θὰ ψάλω τὴν Ἀρετὴν· ἀλλὰ πῶς; τίνος ἄρα λιγέτας Σειρήνος, τίνος Ὁρφέως εὑμόλπου, τίνος ἐμπεπνευσμένης Μούσης ἡ γλώσσα θὰ ἤρκει ποτὲ ἵνα ἐπαξίως ὑμήση τὰς ἀρρήτους αὐτῆς καλλονάς; "Ω, ούχι Οὐρανία Θεότης! δὲν εἶναι, δὲν εἶναι ἀξία νὰ σὲ ἀναμέλψῃ ἡ ἴσχυρόφωνος λύρα μου· πρὸ τῆς ἀστραπηθόλου μεγαλοπρεπείας σου ὃ νοῦς μου ἱλιγγιτζ, ἡ δὲ γλώσσα, ήτις ἐπεχειρησεν ἵνα σοι τονίσῃ αἰνον, χαυνοῦται καὶ παραλύεται· ἀλλὰ διαφαίνου, σὲ ἵκετεύω, αἰθερία μορφή, ἀπὸ τοῦ νεφελώδους σου θρόνου, καὶ χύνε, χύνε ἐσαει τὰς ἀγλάκας σου ἀκτίνας πρὸ τῶν ὄμμάτων τῆς ἀνθρωπότητος!"

"Γιατίς δὲ φίλοι ἀκροαταὶ, ὃν τὸ οὖς, παρὰ τὸν ζωηρὸν μου πόθον, οὐδόλως ἥδυντιθην σήμερον νὰ κηλήσω δι' ἐμμούτου ἄσματος, ὡ! σύγγνωτε ἐπιεικῶς τῇ ἀκουσίᾳ ἀδυνητική τῆς ἀγυμνάστου γλώσσης μου, ἀναμείνατε δ' ὅπως, ὅτε ἡ πρώτη ἀκτίς τοῦ ἔχρινου ἥλιου λύσῃ τοὺς παγετούς, διὰ τῶν φιθύρων τῆς αὔρας, διὰ τοῦ φλοιόσθου τῶν ρυάκων καὶ διὰ τῶν περιπαθῶν τῆς ἀγόδνος τάνων, ἡ φύσις παράσχῃ ὑμῖν τὴν τέρψιν τῆς μουσικῆς, ἢν δὲν εὔρετε παρ' ἔμοι.

ΚΟΡΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ ΑΔΙΚΟΣ.

— Σὲ βλέπω χαρούμενη, τι τρέχει; Μήπως ὁ οὐζυγός σου πλλαξει βίοι;

— "Ἄχ ἀγαπητή μου . . .

— Δὲν φαντάζεσαι, ἀγάπη μου, τὴν θλῖψιν τὴν ὁποίαν ἐδοκιμασα προχθές. Ξεύω απὸ συζυγικὰ μαρτύρια καὶ πονεῖ ἡ καρδιά μου, δταν βλέπω νὰ ὑποφέρουν τὰ ἴδια καὶ πρόσωπα ἀγαπητά. Μὰ κλαίεις;

— Εἶναι δάκρυα μετανοίας.

— Μετανοίας εἶπες;

— Ναι . . . πῶς τὸν πδίκησα τὸν Γεωργό. . . πῶς τὸν πδίκησα. Πρέπει νὰ ξεύρῃς, δτι πηγεῖς αὶ γυναικεὶς εἰμεθα ἐγωΐστραι. Τοὺς θέλομεν τοὺς καυμένους τοὺς ἀνδροὺς ἀντίκου μας καρδιώμενους νὰ παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν τῆς βελόνης μας . . . Σωστὸς ἐγωΐσμός! Τώρα εἶμαι ἀλλος ἀνθρωπος. Φαντάσου, ἀγαπητή μου ἐξαδελφίτσα, δτι σήμερον εἶπα τοῦ Γεωργοῦ, μὲ καμόγελο ἀληθινὸν καὶ δχι μὲ τὸ ψεύτικο καμύγελο, μὲ τὸ δόποιον τοῦ τὸ ἐλεγα ἀλλη φορά: Πήγαινε, Γεωργό μου νὰ διασκεδάσῃς καὶ σὺ λιγάκι..

πάγαινε... ή σύζυγός σου δὲν είναι πλέον έγωιστρια και τυφρανική. Μ' έγλυκοφιλόσε και έξέφρασε τὸν έπιθυμίαν νὰ μείνη μαζύ μου μᾶς έγώ..... διὰ νὰ μὴ νομίσῃς ότι τὸν ύποπτεύομαι... έπειτα τόσφ ποδὺ, ὅτε πῆρε τὸ καπέλο του και ἔφυγε... Οι καυμένοι οι ἄνδρες! κοπιάζουν δῆλον τὸν ήμέραν και ήμεις... είναι φαβερός έγωισμός! Τελεία μεταμόρφωσις. Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ θαῦμα!!

— "Εἴλα κάθησε ἐδῶ σιμά μου νὰ σοῦ τὰ 'πῶ δῆλα! Εἴθε δῆλαι αἱ σύζυγοι νὰ φθάνουν εἰς τὸ σιμπέρασμα εἰς τὸ ὄποιον ἔφθασα έγώ και τόσφ εὔκολα, δῆλως ἐπεισθν έγώ.

— Εἶμαι τόσφ περιεργος. Λέγε....

— "Έγώ καθὼς ξεύρεις, δῆλο τοῦ γρίνιαζα τοῦ Γεώργου και κατήντησε τὸ σπῆτι ἀνυπόφορο γι' αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς ἔχαμογελούσε ἑκεῖνο τὸ ἀγγελικὸ χαμόγελό του και ὑπεδέχετο τὰς ἀδίκους ἡ ψυχοίας μου μὲ τὸν χαριτωμένην εἰρωνείαν του, κατόπιν ηρχισε νὰ θυμώνη και τώρα τελευταίως ἔφευγεν ὑψόνων τοὺς ώμους του μὲ ἀδιαφορίαν.

Χθές δὲ Γεώργος ήτο φαιδρός, ἐτραγῳδούσεν ὥπως εἰς τὰς πρώτας ήμέρας τοῦ γάμου μας και ἐφάνη ἐκτάκτως περιτοιπτικός δὲ ἐμένα. Αὐτὰ δῆλα ἐγέννησεν εἰς τὸ φύσει ἀνήσυχον πνεῦμα του, δλόκληρον μυθιστόρημα. Τὸν ἐκρυφόβλεπα μὲ δυσπιστίαν και ἐνῷ ἑκεῖνος πλασδεν ἐνδυμασίαν, έγώ ἀπὸ ἔνα ἐντικτον ἐπιβλητικὸν ὀθονυμένην, πῆγα και ηρχισα νὰ ἐρευνῶ τὰ θυλάκια του μὲ ἀγρίαν ἱδονήν ἀλλὰ και μὲ φόβον. Ή ἐργασία αὐτὴν ἐγίνετο τακτικώτατα, χωρὶς τίποτε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰς ὑπονοίας μου. "Ἄχ, 'Αρτεμισία μου, πόνος φοβερώτερος δὲν ὑπάρχει. Μέσα στὰ χέρια μου ἐκρατοῦσα ἔνα κοιματάκι χαρτὶ μυρωμένο, μὲ γράψιμο λεπτὸ και καλλιτεχνικό. Ἐκεὶ μέσα δὲ αὐτὸν τὸν φάκελλον νὰ κλείεται ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς σου δῆλος, ἡ ἀπόδειξης τῆς ἐνοχῆς συζύγου ἀγαπητοῦ. Τί μαστύριον!! Ής τώρα ἀπορῶ, ποῦ τὰ δάκτυλά μου τὰ παγωμένα εύρηκαν τὸν δύναμιν νὰ σχίσουν τὸν φάκελλον.

Ἐδιάβασα τὰς πρώτας λέξεις... βλέπεις τώρα πῶς τρέμω;

— Ναι, εἶσαι παγωμένη...

— Εκείνην τὸν στιγμὴν ἐκλονίσθην και ἐπεζα κατὰ γῆς σχεδόν λειποθυμημένη.

Ο Γεώργος ἐτρεξε και έγώ μὲ τὰ κρωμένα δάκτυλά μου τοῦ έδειξα τὸ γράμμα.

Μὲ παρετήρησε μὲ βλέμματα σικτίζομεν· ἔλαβεν εἰς τὰς χειράς του τὸν ἐπιστολὴν και ηρχισε νὰ γελᾷ μὲ δῆλην τὸν καθοδιά του...

— Γελάς; εἶπα έγώ μὲ πόνον... γελάς, ἐνῷ έγώ ἀποθηνύσκω και εἶσαι σὺ ὁ φονεύς μου.

— Εἶσαι παιδί, λυπούμαι δι' ὅσα ὑπέφερες και δι' ὅσα ὑποθέσεις, μὰ ἀλπίζω τὸ παιγνίδι αὐτὸ νὰ σὲ θεραπεύσῃ ἀπὸ τὸν ζυλοτυπίαν σου.

— Δῆμιε, μὴν ὄμιλης... θέλω νὰ μὲ στείλης στὴν μπτερίτσα μου... μόνον εκείνη μ' ἀγαπᾶ... ἀχ... ἀχ...

— Πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης, εἶπεν, ἐξακολουθῶν γά γελᾶ...

— Ήτο τόσφ μεγάλη ή ἔξαντλησίς μου, ὅτε ἐνόμισεν ὑπακοήν τὸν σιωπήν μου.

— Ο ἀνεψιός μου ἐνόπει τὸν χαρακτῆρά σου και

μοῦ ὑπεδχέθη νὰ σὲ θεραπεύσῃ. "Εγραψε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράμμα και τὸ ἔβαλε στὴν τοέπνη μου. Δὲν τὸ παρετηγόρδα διαφορετικά, δὲν θὰ τὸ ἀφίνα και μ' ὅλην τὸν ἐπιθυμίαν, τὸν ὄποιαν εἶχον νὰ σὲ θεραπεύσω, δὲν θὰ ἀπεφάσιζα νὰ σοῦ προξενήσω αὐτὸν τὸν μεγάλην δύπνην. Τώρα, ἀγάπη μου, μ' ὅλην τὴν λύπην, τὸν ὄποιαν αἰσθάνομαι ποῦ σὲ βλέπω σ' αὐτὸν τὸν κατάστασιν, ἐλα ἐδῶ κοντά μου νὰ μὲ ὑποσχεθῆς ότι θὰ διορθωθῆς και δὲν θὰ γείνης πλέον ἀντικείμενον τοιούτου ἐμπαιγμοῦ.

Μοῦ εἶπε τόσα πολλὰ και ἄγια λόγια, ποῦ κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπὴν ἐξήτησα συγγρώμην και εἰς τὸ ἔχεις πᾶσυχος διὰ τὸν σύζυγόν μου δὲν θὰ ἀνησυχῶ διὰ τὰς ἀπουσίας του και δὲν θὰ σχολιάζω μὲ τόσην ἐπιμονὴν τὰς πράξεις του.

Τὶ ἐντροπὴν... νὰ μὲ χλευάσουν... τὶ ἐντροπὴν.. "Α... φοβερὸ πρᾶγμα... ἡ ἀδικος ζηλοτυπία, τώρα εἶμαι πᾶσυχος... κοιμοῦμαι χωρὶς ἐφιάλτας.

* *

— "Αλλη φορὰ μικρούλα μου, νὰ μοῦ τὰ λέξ δῆλα προφορικῶς. Μὴ γράφης σόμερα παρ' ὀλίγον νὰ μὲ καταστρέψῃς. Τι τύέλα, τὶ μανία σὲ πιάνει μὲ τὸν ἀλληλογραφία. "Αν δὲν μ' ἔβλεπες κάθε μέρα θὰ εἶχες δίκηρο. Ήγώ ἐννοῶ νὰ μὴν ἔχω ιστορίας στὸ σπῆτι μου».

Αὐτὰ λέγει ὁ κύριος Γεώργιος πρὸς τὸν φίλην του, κατὰ τὸν ίδιαν στιγμὴν, κατὰ τὸν ὄποιαν ἡ σύζυγός του μετανοεῖ διὰ τὸν ἀδικον ζηλοτυπίαν της.

ΑΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΡΩΚΑ*

A'.

Παλινοδιαί.

Συνεπείᾳ τῆς φιλικῆς προσκλήσεως τῆς Συντάξεως ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 243 και 244 φύλλοις (τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος) λαμβάνω τὸν τόλμην ἐκ νέου νὰ δημοσιεύσω ὀλίγα τίνα περὶ τῶν Τρωκῶν.

Τὸ ὑπ' ὅπει ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον: « Παλινοδιαί » δημοσιεύμα, θ' ἀκολουθήσωσι ἄλλα δύο, πτοι « Β', Ή ἀρχαία και ἡ νέα Τροία » και « Γ', Ο Βίρχως ἐν τῷ ἀρνήσει τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως ».

*) Η γήγενα φύλλω τῆς Εβδομαδιαίας Επιθεωρήσεως ἐδημοσιεύσαμεν ἐπιστρήλη τὸν ταχυτάρχην Μπαίτιχερ σχετικὴν πρὸς τὴν περὶ τὰς ἐν Τροίᾳ ἀνακαλύψεις πολεμικῆν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ δὲ ταχυτάρχης ἐξετίθει ότι προσεχῶς θὰ ἐδημοσίευε πλειότερα περὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν τούτου ζητήματος τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Δαζτρφελ ἐν Τροίᾳ γενομένων ἐσχάτως ἀνακαλύψεων τὰ πλειότερα ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν ζῆδη ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδίδουμένη γερμανικῇ ἐφημερίδῃ Οθωμανικῷ Ταχυδρόμῳ, ἐν ἦ τοῖχον δημοσιεύθηκε και αἱ προτρηγουμέναι σχετικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ ἐξ τῆς μεταφέρομεν εἰς τὰς ἡμετέρας στήλας καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλου νέον δημοσιεύμα τοῦ κ. Μπαίτιχερ.